

Néixer dona al Sud...

» aquesta imatge parla

▶ A molts llocs del món néixer dona implica més vulnerabilitat, més marginació, pitjors condicions de vida i menors possibilitats de fugir de la pobresa.

Mans Unides treballa per fer possible un futur digne per a les nenes dels països més empobrits. La col·lecta que aquest cap de setmana es fa

a totes les parròquies i centres de culte farà possible dur a terme, a més de 50 països del Tercer Món, nous projectes de desenvolupament comunitari, molts dels quals estan enfocats a la promoció de la dona.

GLOSSA

La força de l'esperança

Un mossèn amb una llarga experiència missionera ha passat una temporada entre nosaltres. Properament es reintegrarà a la parròquia on presta servei. Abans, però, escriu una carta oberta als seus companys i amics que restaran aquí. Els diu: «[...] Cada vegada que retorno entre vosaltres, noto més canvis: molts immigrants, molts edificis inacabats i d'altres en venda. Molt de desànim entre la gent. Cal que els cristians mantinguem la força de l'esperança, recordant el que diu el salm: "Deixa en mans del Senyor el teu destí: ell et mantindrà. No permetrà mai de la vida que el just sucumbeixi" (Sl 55, 23). I també la salutació del Crist ressuscitat als deixebles: "Pau a vosaltres. Sóc jo mateix"» (Lc 24, 37.39). Paraules senzilles, però suggeridores.

Des de la seva experiència, el mossèn constata que nosaltres estem vivint una situació difícil, i a fe que ho és. Cada dia són més les persones i les famílies afectades per una crisi que colpeja tota la societat i fa estralls en les economies més febles. Però el pitjor és que ens ha trobat, a més, desanimats; és a

dir, sense ànima, sense esma, abatuts... El *des-ànim* és una actitud que entorpeix la superació de les dificultats reals, econòmiques, polítiques i socials, que ens afecten. El mossèn ens encoratja, com a cristians, a mantenir l'esperança, a ser-ne portadors. Amb confiança en la proximitat de Jesús, que és amb nosaltres, en els que ens envolten i en les situacions de la nostra vida, i ens vol donar la seva pau. Una esperança fonamentada en la confiança en Déu Pare, que ens convidava a viure com els justos, sabent que el Pare no els abandona. Nou motiu de reflexió: viure com els justos, que avui demana, si som dels afortunats no colpejats durament per la crisi, viure solidàriament donant vida a la caritat que passa per compartir el que el Pare posa al nostre abast.

Són temps difícils, són temps de gran solidaritat i, bo i que hi ha molts exemples que són mostra de sensibilitat solidària davant la situació, no podem baixar la guàrdia. El compartir generós porta a la pau de Crist, la del fons del cor, que és la fita.

Enric Puig i Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Dejunar voluntàriament

Aquest divendres passat hem pogut celebrar una diada de dejuni voluntari contra la fam, promoguda des de fa més de cinquanta anys per «Mans Unides». Una jornada que ja té una llarga tradició, i que espera que les persones i encara millor les famílies que ho puguin fer, destinin un àpat, el sopar del divendres (o d'un altre dia), a pregar i reflexionar sobre tants germans nostres que arreu del món no tenen el necessari per a menjar, i actuïn una mica, canviïn la seva sort, destinant solidàriament el que puguin estalviar, perquè d'altres puguin tenir el menjar i l'imprescindible per a viure. Diu el Senyor: «El dejuni que jo vull és aquest: Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despullat. No els defugis, que són germans teus. Llavors brillarà com l'alba la teva llum, i les teves ferides es clouran en un moment» (Is 58,6-8).

A la darrera Assemblea de gener de «Mans Unides» d'Urgell-Andorra vam revisar els projectes endegats l'any 2012 i el muntant recollit: **67.842 euros**. Representa una certa disminució respecte del 2011 pel que fa a donacions i col·lectes, potser per la crisi econòmica, però podem dir que es va mantenint l'estima dels fidels i de molta gent de bona voluntat per a aquesta Campanya anyal, humil i portada preferentment per dones, que són les qui volgueren canviar les coses, i no es van conformar que la fam fos inexorable. Ara aquesta associació catòlica té un gran prestigi i col·labora enormement arreu del món en projectes de desenvolupament i de pau.

La Campanya d'enguany se centra en el lema: «**No hi ha justícia sense igualtat**», valorant la promoció de la igualtat i de l'autonomia de les dones arreu del món. Valora la dona, com a base de la justícia i no només com algú que en participa. El cartell escollit mostra una dona africana portant dues cistelles a les espatlles, on es diu que «no hi ha justícia», «sense igualtat», metàfora de les balances amb què normalment es representa la virtut de la justícia. I els colors són cridaners, potents, i aporten un alè d'optimisme i d'esperança.

A Urgell han escollit dos bells projectes on aniran a parar les ajudes i el producte dels nostres dejunis del 2013: un a **Nigèria**, Àfrica occidental, per prevenir la violència i la discriminació contra les dones. I l'altre a **Guatemala**, a la Diòcesi de Verapaz, ajudant a enfortir la cobertura d'una ràdio comunitària educativa, que permetrà donar educació, classes, comunicació del que passa, etc. a una població indígena, de quasi un milió de persones, que altrament no podrien comunicar-se. Ells també hi col·laboren amb una part.

Fa tant de goig quan els visitants de zones deprimides del Tercer Món, llocs allunyats dels grans circuits del turisme, topen amb institucions que són ajudades per Mans Unides! Perquè veuen que els diners arriben, i la solidaritat es mostra ben real en aquests llocs. Recordem el que cada tarda predicava Sant Joan de Déu, l'almoïner de Déu: «*feu-vos bé a vosaltres mateixos, donant almoïna als pobres*», ja que l'almoïna enriqueix el qui la dóna i el qui la rep. «Senyor, dóna pa als qui tenen fam i fam als qui tenen pa» (benedicció de la taula citada per Miguel Delibes en un conte).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

CONCEPCIÓ HUERTA

Economia i Església

Demà dilluns i dimarts se celebren al Seminari Conciliar de Barcelona les V Jornades d'Ètica i Món Contemporani, que organitza la Facultat de Teologia de Catalunya, a través del seu Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE), amb el títol «Economia del desig, economia de la necessitat». La Concepció Huerta és membre del SEDASE i del Patronat de la Fundació Dr. Albert Bonet, que dona suport a les Jornades.

Quin és el missatge que es vol transmetre?

Des de la doctrina social de l'Església, ens cal remarcar que l'economia és un àmbit bo i necessari en la nostra vida, però que es gira contra nosaltres quan deixa d'estar al servei de la persona.

La crisi econòmica actual és atribuïble a la manca d'ètica?

Les relacions econòmiques s'han despersonalitzat tant que es podria pensar que tot el que s'hi esdevé prové d'un dinamisme intern aliè a la voluntat humana. I no és així. Allò de positiu i de negatiu que hi ha en l'àmbit econòmic és fruit de decisions i de responsabilitats personals i col·lectives, entre les quals també ens hem de comptar. La crisi actual ens ha posat al davant de manera dramàtica aquesta realitat.

Què diu la doctrina social de l'Església davant l'activitat econòmica?

Diu que ha d'estar al servei de l'home i dels pobles, al servei del seu creixement integral, a fi que uns i altres no només tinguem cobertes les necessitats vitals, sinó que creixem en humanitat. A *Caritas in veritate*, Benet XVI proposa el camí per humanitzar l'activitat econòmica i els seus fruits: introduir-hi la lògica del do i de la gratuïtat.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La persona creix en escoltar la Paraula de Déu

Jesús diu sovint: «la teva fe t'ha salvat». Què vol dir? Que el cor il·luminat per la fe s'ha obert a un horitzó transcendent: que el creient es troba en comunicació amb Déu. Però, és possible la comunicació entre Déu i l'home? Aquí convergeixen la reflexió de la intel·ligència i la punta fina de la fe en el Fill de l'home, Jesucrist.

La religió cristiana és això: la fe en una mediació divino-humana que ens parla de Déu; que ens comunica un missatge que no ve d'aquest món, «de la carn i de la sang», sinó que es presenta com a comunicació i paraula que en definitiva ve de Déu, el Pare. Aquesta mediació, aquesta Paraula, és Jesucrist.

Això fa que *la meva fe* no sigui quelcom purament subjectiu, sinó que està tota ella referida a Jesucrist, a qui els evangelis, i de manera especial el de Joan, presenten com sortit de Déu mateix. Així, *la meva fe* resta oberta a la realitat divina, perquè confia que aquest esdeveniment d'una Paraula transcendent feta carn en un home concret sigui digna de fe; perquè tota aquesta Paraula —tot Jesús, Paraula viva— se'ns presenta com la manifestació personal de l'amor diví.

El meu cor està fet per l'Evangelí de Jesús que manifesta qui és Déu que estima i s'abaixa per cercar els pobres i desvalguts i, així, fer-nos compassius, ja que estem en el règim de la compassió o amor misericordiós que ens fa créixer. Aquest és el tresor amagat.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Jesús vino a glorificar las lágrimas

Leon Felipe, farmacéutico y poeta católico, que sabía de sufrimientos y de quienes han llorado, lloran o llorarán, dijo en cuatro poemas:

—«Yo no soy filósofo: / "Pienso, luego existo". / Yo soy poeta que digo: "Lloro y grito, luego existo". / La Filosofía arranca del primer "juicio". / La Poesía, del primer "lamento". / La primera palabra fue: "¡Ay!" Este fue el verso más antiguo que conocemos. / Un día este "¡ay!" se organiza y santifica. / Entonces nace la oración y el salmo. / Y a la sombra de la oración y el salmo vive el hombre hace siglos.»

—«Arrodíllate y reza. / No. Navega, / navega sobre tu llanto. / Marinero, lágrimas, lágrimas, lágrimas... / la nube... el río... el mar. / Que no me tejan pañuelos / sino velas para navegar. / Que no me consuele nadie, / que no me enjuguen el llanto, / que no me sequen el río. / Lloro para que no se me muera el mar... / Un hombre sin llanto será una bolsa vacía.»

—«Luz —Dios—, / cuando mis lágrimas te alcancen, / la función de mis ojos ya no será llorar / sino ver. / Se acuñará la lágrima / como se acuña el oro.»

—«¡Cristo, viniste a glorificar... las lágrimas!»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El símbol de la fe

El diàleg sobre la fe, que té lloc quan algú es presenta a l'Església demanant el baptisme, no tanca la qüestió sobre la fe que el baptisme reclama.

Hi ha un moment, en l'itinerari de l'adult que ha de ser batejat, que l'Església li dona *el símbol*. És a dir, li fa lliurament del text que conté formulat amb breus paraules el contingut concret de la fe de l'Església. Així queda clar que tenir fe no és només tenir un sentiment religiós, sinó que comporta creure en unes veritats molt concretes: en Déu, tal com ens l'ha revelat el seu Fill i redemptor nostre, així com també en l'obra salvadora de Déu i com viure-la, en el temps present, en el si de l'Església i pel guiatge de l'Esperit.

Del text que conté la formulació de la fe cristiana se'n diu *el símbol* perquè serveix per identificar a qui el recita com a membre de l'Església. Aquest text que ha estat *donat* al catecumen, aquest l'ha de *tornar* a l'Església i l'ha de recitar davant l'assemblea, no pas per expressar que ja n'ha fet ús i el torna perquè no el necessita, sinó per expressar que ja el té assimilat i el «conservarà amb cor sincer» tota la vida. És això el que se li demana quan se li dona el Credo, amb aquestes paraules: «Escolta les paraules de la fe que et farà just. Són molt poques, però enclouen grans misteris. Rep-les i conserva-les amb cor sincer.»

El Credo el portem al cor per aprendre a estimar el do de la fe i els misteris de la nostra salvació. El portem als llavis per estar a punt de donar testimoni de la fe cristiana, quan calgui i davant de qui calgui. Tenir la fe al cor ens ajuda a viure en comunió amb Déu. Tenir-la als llavis ens ajuda a viure la comunió eclesial.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de santa Eulàlia. Patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Jove barcelonina que morí màrtir l'any 304, quan només tenia tretze anys. Les seves relíquies reposen a la cripta de la catedral de Barcelona, instal·lades en un majestuós sarcòfag.

SANTORAL I LECTURES

10. ✚ Diumenge V de durant l'any. Santa Escolàstica (s. iv); santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. Dilluns. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe.

12. Dimarts. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral.

13. Dimecres de Cendra. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà.

14. Dijous. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. ix), evangelitzadors dels eslaus.

15. Divendres. Sant Faustí i sant Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.

16. Dissabte. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.

■ **Diumenge vinent, I de Quaresma** (lit. hores: 1a setm.)

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Y vi serafines en pie junto a él. Y se gritaban uno a otro, diciendo: «¡Santo, santo, santo, el Señor de los ejércitos, la tierra está llena de su gloria!» Y temblaban los umbrales de las puertas al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo.

Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de un pueblo de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey y Señor de los ejércitos.» Y voló hacia mí uno de los serafines, con una ascua en la mano, que había cogido del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Mira; esto ha tocado tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado.» Entonces, escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién mandaré? ¿Quién irá por mí?» Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,1-11)

Hermanos, lo primero que yo os transmití, tal como lo había recibido, fue esto: que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras; que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; que se le apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales viven todavía, otros han muerto; después se le apareció a Santiago, después a todos los apóstoles; por último, se me apareció también a mí.

Pues bien; tanto ellos como yo esto es lo que predicamos; esto es lo que habéis creído.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba alrededor de Jesús para oír la palabra de Dios, estando él a orillas del lago de Genesaret. Vio dos barcas que estaban junto a la orilla; los pescadores habían desembarcado y estaban lavando las redes. Subió a una de las barcas, la de Simón, y le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente.

Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad las redes para pescar.» Simón contestó: «Maestro, nos hemos pasado la noche bregando y no hemos cogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes.» Y, puestos a la obra, hicieron una redada de peces tan grande que reventaba la red. Hicieron señas a los socios de la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Se acercaron ellos y llenaron las dos barcas, que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se arrojó a los pies de Jesús diciendo: «Apártate de mí, Señor, que soy un pecador.»

Y es que el asombro se había apoderado de él y de los que estaban con él, al ver la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeo, que eran compañeros de Simón. Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres.» Ellos sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

▶ Lectura del libro d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers». Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?». Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, resuscità. Que després s'aparegué a Cefes i després al dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes». Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.»

Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

La pesca miraculosa. Miniatura d'un manuscrit del segle X (Biblioteca Palatina de Parma)

MISSA DIÀRIA (LMD)

Accés al
Breviari

v-vi), vg., germana de sant Benet;

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56.

■ **Dimarts** (■ Barcelona): Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres** (litúrgia hores: 4a setm.): Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18.

□ **Dijous**: Ac 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10,1-9.

■ **Divendres**: Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15.

■ **Dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32.

Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13.

COMENTARI

Ho deixaren tot i el seguiren

L'evangeli d'avui ens presenta tres escenes consecutives entorn dels efectes que produeix la paraula de Jesús en els qui l'envolten.

En la primera escena contemplem la gent aglomerada al voltant de Jesús per escoltar «la paraula de Déu»; i Jesús pren una de les barques de la vora del llac com a trona de la seva predicació. És curiós que Lluc titlli de «paraula de Déu» la predicació de Jesús; amb això la posa al mateix nivell que la Sagrada Escripura que es llegeix cada dissabte a les sinagogues. També la predicació cristiana consignada als Actes serà qualificada de paraula de Déu.

A la segona escena veiem el diàleg entre Jesús i Simó. Sobtadament, Jesús passa d'anunciar la paraula de Déu a incitar Simó a calar les xarxes per pescar; i és que la paraula demana un signe que la faci creïble. Lluc ens ho ha mostrat ja en l'anunci a Zacaries i a Maria. Si resulta

diffícil que una dona anciana o una verge puguin infantar, també ho és l'èxit en la pesca després de tota una nit infructuosa. La paraula de Jesús té la mateixa eficàcia que la paraula de Déu en la creació del món.

En tercer lloc trobem la reacció de Simó Pere, als peus de Jesús; és una barreja de temor i adoració. És una reacció molt semblant a la d'Isaïes en la seva vocació (cf. Is 6). Davant d'una manifestació del poder de Déu, el testimoni se sent molt petit i indigne.

Jesús respon amb una sortida enginyosa; si fins ara s'ha dedicat a pescar peixos, des d'ara la seva tasca serà la de pescador d'homes. Pescar homes no vol dir atrapar-los, sinó engrescar-los amb la persona de Jesucrist i la seva missió d'anunciar la paraula de Déu a la gent.

També nosaltres escoltem gustosos la paraula de Déu en boca de Jesús i ens sentim engrescats en la tasca d'anunciar-lo al món que ens envolta.

Jordi Latorre, SDB

Mons. Vives presideix la festa de Sant Sebastià a Pont de Suert

L'Arquebisbe d'Urgell va presidir la solemne festa que la Confraria de Sant Sebastià celebra al Pont de Suert (Alta Ribagorça) el 20 de gener. A l'homilia va recordar que seguir Crist és donar la vida com ell, per amor. La fe cristiana és un combat pacient i constant pel bé, en seguiment del Rei dels màrtirs, Jesucrist mort i ressuscitat, la pasqua del qual celebrem cada diumenge. En acabar, també presidí —juntament amb les autoritats locals— la solemne processó massivament concorreguda amb la imatge del sant i el pendó, fins a la Plaça de l'Ajuntament, on també dirigí unes paraules a la població.

La festa de Sant Sebastià és una tradició molt arrelada al Pont de Suert. La Confraria de Sant Sebastià, la més antiga de Catalunya, data de l'any 1503, fundada pel rector de Cirés, Mn. Aparici Navarri, amb la finalitat de donar sepultura

als difunts. La confraria, però, no es normalitzà fins al 1586, com a conseqüència d'haver-se declarat a la comarca una epidèmia de pesta. Aquesta institució ha perdurat al llarg dels anys fins als nostres dies i s'ha consolidat com una peça fonamental del patrimoni cultural i etnològic del Pont de Suert. Els reglaments mantenen l'esperit de devoció i el culte a Sant Sebastià, de germanor entre els membres de la confraria, amb socors als més necessitats, la vetlla dels malalts, l'assistència als enterraments i el pagament de quotes, en diners o en prestacions, que determinin els òrgans de govern, encapçalats pels quatre Priors, que es renoven per meitats cada any. Les festes duren tres dies i tenen un marcat sentit religiós i solidari.

Després tingué lloc el característic àpat reglat dels confreres, servit pels homes joves i preparat per les dones del poble, dins el qual se serví al predicador les tradicionals perdis. Al final de l'àpat li fou imposat el «pin» de plata de la Confraria de Sant Sebastià i signà en el llibre d'honor de l'entitat, visità els cuiners i cuineres, i pogué saludar el nombrós grup de joves que serveix el dinar.

Festa de Sant Antoni i Sant Sebastià arreu de la Diòcesi

El dijous 17 de gener, festa de Sant Antoni Abat, protector d'animals, ramaders i pagesos, la Catedral de Santa Maria d'Urgell va ser el centre de la celebració a la Diòcesi, tot i que hi va haver celebracions i escudelles arreu de la Diòcesi i en moltes i diverses parròquies, des de Canillo a Ponts, passant per La Seu d'Urgell.

))) aquesta imatge parla

A la Catedral, a quarts de dotze es va oficiar la missa solemne, presidida pel Rector, Mn. Xavier Parés, i a la qual van assistir les autoritats locals; i es van beneir els tradicionals panets. Després es va dur a terme la benedicció del bestiar i els tres tómb. Cap a la una del migdia, Mn. Xavier Parés va beneir l'escudella, i l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Albert Batalla va encapçalar —amb d'altres autoritats— la cua per degustar el tradicional plat d'hivern reservat antigament als pobres i ara una tradició compartida als pobles.

La tradició d'honorar Sant Antoni Abat, molt arrelada en les terres de muntanya, es duu a terme en molts indrets de la Diòcesi. A Andorra la Vella es van repartir unes 3.000 racions d'escudella, després de la Missa presidida per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries a Sant Esteve d'Andorra la Vella, i una vegada feta la benedicció del bestiar domèstic. També es van repartir un nombre similar de racions a Escaldes-Engordany, on la missa i la benedicció van estar presidides per Mn. Jaume Soy. A Sant Julià de Lòria es van repartir unes 1.500 racions d'escudella, que va beneir Mn. Pepe Chisvert, en aquest cas, el dia de Sant Sebastià, el 20 de gener.

Ponts honora Sant Sebastià i Sant Antoni

El poble de Ponts va honorar Sant Sebastià. Una bona colla va anar caminant, des de Ponts fins a Algós. A la petita església dedicada al sant va tenir lloc la missa, on els fidels van venerar la relíquia de Sant Sebastià, van cantar els goigs i van compartir una estona pels voltants, amb un dia esplèndid que tothom va gaudir, tot compartint la coca beneïda al final de la celebració religiosa. També es va fer el sorteig de la rifa de Sant Antoni, dos complets lots de productes d'alimentació. Els guanys del sorteig han anat a la Càritas Parroquial per a la tasca caritativa a Ponts i rodalies.

A la tarda la celebració es va adreçar a la mainada amb una sessió de cinema infantil. Enguany amb un acte solidari de recollida d'aliments per a famílies necessitades amb infants. Es va recollir una bona quantitat d'aliments que serà repartit en els propers dies per Càritas i els Serveis Socials del municipi. A més, es va comptar amb la col·laboració de les monitores de l'esplai «La Bufera» que van ajudar a portar a terme la recollida dels queviures.

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians a Puigcerdà

Dels dies 18 al 25 de gener té lloc arreu del món la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. A molts llocs de la Diòcesi d'Urgell hi ha iniciatives diverses d'intercessió, personals i comunitàries, i dins les celebracions eucarístiques no hi manca la intenció de la unitat dins la pregària universal i els textos de les oracions de la missa i el prefaci.

A Puigcerdà, en concret, amb ocasió de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, el diumenge 20 de gener a la tarda, als locals parroquials, va tenir lloc una trobada ecumènica de pregària promoguda per la Parròquia de Santa Maria de Puigcerdà i l'Església Evangèlica de Cerdanya, a la qual van participar-hi una quarantena de persones, entre catòlics i evangèlics.

En una atmosfera de gran fraternitat, el pastor evangèlic José Luis Ruz i Mn. Cinto Busquet van conduir una celebració de la Paraula al voltant de la pregària de Jesús per la unitat (Jn 17), llegida en català, castellà i francès, atès que la comunitat evangèlica local està composta majoritàriament d'immigrants llatinoamericans i algunes famílies de la Cerdanya francesa.

Significatius i molt viscuts, l'acte penitencial inicial i l'intercanvi de la pau entre tots després de la recitació del pàrenostre; joiosos i profunds, els cants compartits per la comunitat evangèlica. Durant la celebració, entre d'altres, participaren activament les Germanes Carmelites Vedrunes de Puigcerdà, així com Mn. Josep Font i el Rector Mn. Josep Grau, que clogué l'acte agraint la participació i amb una benedicció final.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

«Camina i fes tu el mateix» (Lc 10,37). Jornada Mundial del Malalt

Enguany la diada de l'11 de febrer, memòria litúrgica de la Mare de Déu de Lourdes, se celebrarà solemnement en el santuari marià d'Altötting, a Alemanya. Benet XVI ens proposa posar atenció —en el seu missatge per a la Jornada— en la figura emblemàtica del Bon Samarità.

Diversos Pares de l'Església han vist en la figura del Bon Samarità al mateix Jesús, i en l'home caigut en mans dels lladres d'Adam, a la humanitat perduda i ferida pel propi pecat. L'Any de la Fe que estem vivint és una ocasió adequada per intensificar la diaconia de la caritat en les nostres comunitats eclesials, per a ser cadascú el bon samarità de l'altre, del que està al nostre costat.

Aquesta Jornada representa per a tots els malalts, agents sanitaris, fidels cristians i per a totes aquelles persones de bona voluntat, i tal com ens recordà el Sant Pare Joan Pau II en el seu missatge de 1992, «un moment fort d'oració, de participació i oferiment del sofriment per al bé de l'Església, així com de convit per a tots els que reconeguin en el rostre del germà malalt el sant rostre de Crist que, patint, morint, i ressuscitant, realitzà la salvació de la humanitat».

El Sant Pare Benet XVI ens diu en el seu missatge d'enguany que amb les paraules finals de la paràbola del Bon Samarità, «camina i fes tu el mateix» (Lc 10,31), el Senyor ens assenyala quina és l'actitud que tot deixeble seu ha de tenir vers els altres: especial-

ment cap els que estan necessitats d'atenció: «Es tracta per tant d'extraure de l'amor infinit de Déu, a través d'una intensa relació amb ell en l'oració, la força de viure cada dia com el Bon Samarità, amb una atenció concreta cap a qui està ferit en el cos i en l'esperit, cap a qui demana ajut, encara que sigui un desconegut i no tingui recursos.»

Això serveix per a tots, no només per als agents sanitaris o de pastoral, sinó també per al mateix malalt, que pot viure la seva condició en una perspectiva de fe.

Gna. Montserrat Font
Delegada Episcopal
per a la Pastoral de la Salut